

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **R. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Richardem Mencnerem
sídlem Milíčova 12, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2020, č. j. MSK 101794/2020, ve věci
dopravního přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm (dále též „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 7. 2020, čj. OD/20337/2020/kvran rozhodl, že žalobce je vinen tím, že: „Dne 2. 10. 2019 kolem 07:50 hod ve Frenštátě p. R. na ul. Záhumí na silnici I/58 u domu čp. 1415, ve směru jízdy od ul. Dolní na ul. Rožnovskou, jako řidič vozidla Škoda Rapid RZ ... držel při řízení vozidla v ruce mobilní telefon.“ Tímto jednáním měl žalobce porušit povinnost stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) a formou úmyslu se dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém navrhoval jeho zrušení a zastavení řízení. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně bez dalšího převzal tvrzení policisty, který na místě stál se služebním motocyklem a měl se při výkonu služby účastnit preventivní dopravní akce. Policista byl tedy ve výkonu služby, měl sledovat provoz a je standardní, že je vybaven kamerou, která je připravena případný zásah zaznamenat. Policista však nepředložil kamerový záznam o domnělém přestupku s odůvodněním, že kamera byla nefunkční, neboť neměl nabitou baterii. Podle žalobce zde stojí tvrzení proti tvrzení, kdy policista není „svědkovatějším“ svědkem než kdokoli jiný a pokud neměl v pořádku kameru, aby zaznamenal přestupek, nelze to přičíst k tíži domnělému pachateli. Žalobce se v odvolání dovolával zásady „in dubio pro reo“.
3. Žalovaný k odvolání žalobce napadené prvostupňové rozhodnutí změnil ohledně výše pokuty, kterou snížil na 1 500 Kč a ve zbytku jej potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že přestupek spočívající v držení telefonního přístroje za jízdy v ruce je objektivně vnímatelný lidským zrakem, proto tvrzení policisty, že obviněného viděl držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem. Žalovaný vyhodnotil svědeckou výpověď policisty jako věrohodnou s tím, že v tomto případě jej lze pokládat jako svědka za nestranného, plnění úkoly pouze na základě služební povinnosti, který na bezdůvodném poškození žalobce nemá jakýkoliv zájem. V řízení o přestupku nebylo zjištěno, že by policista měl k žalobci nebo k věci samotné jakýkoliv vztah. Nebyla také zjištěna žádná skutečnost, pro kterou by měl policista zájem žalobce poškodit. Výpověď policisty je podle odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vzájemném souladu s oznámením přestupku, úředním záznamem a fotodokumentací. K námitce žalobce týkající se nepořízení videozáznamu žalovaný v odůvodnění uvedl, že ačkoli byl policista vybaven kamerou, videozáznam nebyl pořízen z důvodu vybité baterie, jak uvedl policista při svědecké výpovědi. Úvahy žalobce nad tím, že když policista ráno v 7:50 nastoupil do služby, byl řádně vybaven pro její výkon (čímž zřejmě myslel nabitou baterii), považoval žalovaný za pouhou spekulaci. Nadto z kamerového záznamu není vždy podle žalovaného patrné přestupkové jednání obviněného a v řadě případů kamera nezachytí vše, co je možné vidět za konkrétních okolností lidským okem.
4. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci zpět žalovanému. V žalobě namítal, že žalovaný poškodil jeho práva, když zcela jednoznačně stranil svým rozhodnutím svědkovi, který má být důvěryhodný jen pro to, že je policistou. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle žalobce se však v tomto konkrétním případě jedná o zcela odlišnou situaci, když policista na motocyklu má jako svou nedílnou součást výbavy kamerový systém, který má

mimo jiné i zaznamenávat dění při objasňování přestupku, průběh spáchání přestupku, tedy i to, kdy je policista na motocyklu jediným možným svědkem dění na silnici, aby tím prokázal skutečný stav, tak jak v provozu probíhal. Podle žalobce nelze klást k jeho tíži, že kamera nebyla funkční a že policista nemá povinnost záznam ukazovat, když je běžnou praxí, že dopravní policisté v automobilu pachatelům dopravního přestupku záznam ukážou. Tvrzení svědka o tom, že baterie v kameře byla vybitá, považuje žalobce za účelové. Příslušný policista byl na počátku své služby v 7:50 hod před základní školou v den, kdy Policie ČR v médiích oznamovala, že toho dne bude na silnicích zvýšený dohled. Podle žalobce je zřejmé, že pokud svědek nepořídil záznam a tvrdí, že měl nefunkční kameru z důvodu vybité baterie, pak je na místě učinit závěr, že opomněl kameru zapnout nebo měl vybitou baterii, tedy nastoupil ráno do služby, aniž by byl řádně připraven. Nezkontroloval tak svou výstroj v den vyhlášené bezpečnostní akce a mohl by být kárně postižen. Jedná se o důvody, které vzbuzují pochybnost o věrohodnosti svědka a současně o skutečnostech, jak děj probíhal, či mohl probíhat. Žalobce zdůraznil, že je třeba se v tomto případě držet zásady in dubio pro reo, neboť jsou zde pochybnosti, které nelze odstranit. Žalobce zopakoval, že telefon nedržel, svědek tvrdí opak a jeho jednání a tvrzení je zpochybněno tím, že porušil svou povinnost policisty a nenahrál přestupek při výkonu služby, ač má k tomu potřebnou výstroj. Je tedy důvod mít pochybnosti o jeho nezaujatosti a jsou pochybnosti o tom, jak skutečně děj probíhal a tyto pochybnosti by měly být ve prospěch žalobce.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na to, že o pravdivosti výpovědi svědka (policisty) svědčí především skutečnost, že policista při silniční kontrole nejprve vypsál příkaz na místě (pokutový blok) a bylo by nelogické, pokud by svědek s tímto úkonem začal za situace, kdyby řidič s přestupkem nesouhlasil. Podle žalovaného je tak zjevné, že žalobce musel nejprve s přestupkem souhlasit a teprve následně svůj souhlas odvolal. To sice samo o sobě neprokazuje, že přestupek spáchal, nicméně to svědčí o nevěrohodnosti jeho obhajoby, pokud tvrdí, že s přestupkem od počátku nesouhlasil. Skutečnost, že policista nepořídil o akci záznam kamerou, nečiní podle žalovaného jeho výpověď nevěrohodnou.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke spornému přestupkovému jednání mělo dojít 2. 10. 2019, v době kolem 7:50 hod., kdy byl žalobce staven policistou pro podezření, že měl za jízdy držet v pravé ruce hovorové zařízení (mobilní telefon). Žalobce na oznámení přestupku vypsáném na místě písemně uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, mobilní zařízení nedržel (zjištěno z oznámení přestupku ze dne 2. 10. 2019). Součástí policejního spisu je mimo jiné také vypsáný a nepodepsaný blok na pokutu na místě nezaplacenou, obsahující údaje o žalobci a popis skutku ze dne 2. 10. 2019 a úřední záznam zasahujícího policisty. V úředním záznamu se mimo jiné uvádí, že toho dne vykonával policista službu se zaměřením na dodržování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v obci Frenštát pod

Radhoštěm, na silnici I/58, ulice Záhuní a stál se služebním motocyklem ve vedlejší ulici u domu č.p. 1415. Po silnici I/58 jelo ve směru od ulice Dolní na ulici Rožnovskou osobní motorové vozidlo, jehož řidič, když kolem něj projížděl, držel v pravé ruce hovorové zařízení (mobilní telefon) a s mobilem za jízdy manipuloval (netelefonoval a měl mobil v pravé ruce). Policista vyjel se služebním motocyklem za řidičem a zastavil jej. V osobě řidiče byl po kontrole dokladů zjištěn žalobce, který nejprve tvrdil, že netelefonoval, jen držel mobil v ruce. Po předstředění textu zákona řidič souhlasil s přestupkem i s pokutou ve výši 1 000 Kč s tím, že nemá dostatečnou hotovost, ale po vypsání bloků je odmítl podepsat. Policista vyzval řidiče k předložení výpisu hovorů z mobilu, což řidič neudělal. Podle úředního záznamu měl řidič ve vozidle dva telefony. Věc byla policií postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který vydal dne 15. 11. 2019 příkaz doručený žalobci dne 27. 11. 2019. Téhož dne podal žalobce proti příkazu odpor. Správní orgán prvního stupně nařídil ve věci ústní jednání na 29. 6. 2020 (předchozí nařízená ústní jednání byla odročena). Žalobce u jednání popřel, že by za jízdy držel mobilní telefon, což také uvedl do oznámení přestupku, které se vypisovalo na místě. Také to od počátku říkal policistovi. Žalobce dále uvedl, že policista v průběhu silniční kontroly vypsál blok, který odmítl podepsat s tím, že kdyby ho podepsal, tak bude s přestupkem souhlasit. Ve vozidle má handsfree, takže nebyl důvod, aby telefon držel v ruce.

8. U jednání vypovídal v procesním postavení svědka policista, který věc projednával na místě samém. Svědek uvedl, že uvedeného dne stál při výkonu služby ve Frenštátě p. R. na ulici Záhuní a od spodu od Penny marketu jelo vozidlo Škoda Rapid a když projíždělo kolem něj, tak řidič držel v pravé ruce mobil. Neměl jej u hlavy u ucha, ale držel ho v ruce před sebou. Svědek uvedl, že za ním vyjel na služebním motocyklu, zastavil jej na ulici Rožnovská za železničním přejezdem. Řidič byl seznámen s tím, čeho se dopustil. Na místě tvrdil, že netelefonoval, telefon držel pouze v ruce. Svědek jej seznámil se zněním § 7 odst. 1 písm. c) a řidič souhlasil s tím, že telefon držel i s pokutou 1 000 Kč. Poté svědek vypsál blok na pokutu na místě nezaplacenou, a když jej chtěl podepsat, tak řidič uvedl, že blok nepodepíše a chce věc odevzdat na úřad. Svědek dále uvedl, že řidiče viděl na vzdálenost 5 až 7 metrů, do vozidla bylo dobře vidět. Na přilbě měl připevněnou kameru, ale záznam nebyl pořízen, protože došla baterka. K dotazu zástupce žalobce svědek uvedl, že když jej řidič míjel, tak stál po pravé straně ve směru jeho jízdy. V té době seděl na motocyklu. Žalobce po provedení důkazu svědeckou výpovědí popřel, že by nejprve souhlasil s přestupkem a namítl, že mu policista sděloval, že má záznam z kamery, který mu potom odmítl ukázat. Následně dne 22. 7. 2020 správní orgán prvního stupně vydal o přestupku žalobce prvostupňové rozhodnutí, které bylo v odvolacím řízení napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem částečně změněno ohledně výše sankce a ve zbytku potvrzeno.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině a sankci žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) mobilní telefon.
10. Žalobce nezpochybňoval, že dne 2. 10. 2019 kolem 07:50 hod řídil vozidlo, o kterém se hovoří ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon.
11. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna se zakládá na svědecké výpovědi zasahujícího policisty, který vypověděl, že viděl řidiče (později ztotožněného jako žalobce) za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon a druhá na

výpovědi žalobce, že mobilní telefon za jízdy nedržel. Jiné přímé důkazy o sporném jednání žalobce, než výpověď policisty, resp. listiny pocházející od něj (oznámení přestupku, úřední záznam, fotografie), v přestupkovém řízení provedeny nebyly.

12. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujícího policisty (policistů), kterou obviněný zpochybňuje, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz) poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným, přičemž v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které nepochybně držení hovorového zařízení za jízdy patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“* Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46 nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. Nejvyšší správní soud předestřenou úvahu rozvinul v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27 (bod 26), ve kterém uvedl, že v případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je pak třeba uvážit, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (i kdyby si tím vylepšoval osobní statistiky, znamená to pro něj nepřiliš populární „papírování“ navíc nad čas strávený vlastní kontrolní činností) zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (peněžitě sankci, ale třeba i zákazu řízení), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení. Uvedené skutečnosti všechny hovoří pro principiálně vyšší hodnověrnost svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení.
13. V přezkoumávané věci již správní orgán prvního stupně postupoval shora uvedeným postupem, vyslechl zasahujícího policistu jako svědka a jeho výpověď porovnal

s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpověď policisty za věrohodnou a uvěřily jí. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Žalobce sice v žalobě se způsobem hodnocení svědkovy výpovědi žalovaným nesouhlasí, nicméně sám nepředložil žádné relevantní tvrzení či důkazy, které by mohly věrohodnost svědka zpochybnit. Jeho jediné námitky směřují k nepořízení kamerového záznamu. Je pravdou, že kamerový záznam, pokud by byl pořízen a následně připuštěn jako důkaz (což rozhodně není vždy samozřejmostí, viz např. důvody uvedené v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24), by nepochybně mohl přispět k lepší důkazní situaci (i kdyby na něm nebyl přestupek přímo zachycen, tak by nepochybně umožnil získání lepší představy o průběhu úkonu, popř. o jiných zaznamenaných skutkových okolnostech), jeho absence však nevylučuje, aby byl skutek obviněnému prokázán jiným způsobem.

14. Krajský soud přitom ve shodě se správními orgány v nepořízení záznamu o úkonu neshledává nic, co by bylo způsobilé zpochybnit použitelnost svědkovy výpovědi, a to ani tehdy, pokud by se policista v souvislosti s nepořízením záznamu o úkonu dopustil porušení služebních povinností. Žalobce především ani netvrdí, z čeho dovozuje povinnost policisty sporný záznam při úkonu pořídit. Podle § 62 odst. 1 zákona číslo 273/2008 Sb., o policii, ve znění pozdějších předpisů policie **může**, je-li to **nezbytné pro plnění jejích úkolů**, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Lze připustit, že pokud svědek nastoupil do služby, aniž měl řádně připravené pomůcky k výkonu služby (včetně kamery s funkční baterií), mohlo by se podle okolností jednat o porušení služebních povinností. Krajský soud však v tomto případném porušení služebních povinností nespatřuje jakýkoliv negativní vliv na věrohodnost výpovědi svědka a nepovažuje ani za přílehavou vazbu jeho výpovědi na jeho případné kázeňské řízení (viz tvrzení žalobce, podle kterého svědek „porušil svou povinnost policisty a nenahrál přestupek při výkonu služby, ač má k tomu potřebnou výstroj, která má význam pro dokumentaci služby a přestupků nebo porušil svou povinnost a nenastoupil do služby řádně vybaven, neboť nezkontroloval svou výstroj před nástupem služby a mohl by být i kázeňsky potrestán.“). I kdyby měl být příslušný policista za uvedená „pochybení“ spočívající v nepořízení záznamu, resp. nedostatečně připravených pomůckách, kázeňsky potrestán, tak krajskému soudu není zřejmé, proč by měl být z důvodu hrozícího kázeňského řízení motivován vypovídat v přestupkovém řízení s žalobcem nepravdivě, resp. jaký vliv by vůbec mohlo mít na jeho případné kázeňské řízení rozhodnutí o vině žalobce. Pokud snad námitky žalobce směřují k tomu, že svědek - policista je nevěrohodný bez dalšího již proto, že nepořídil záznam, resp. že neměl řádně připravené pomůcky, tak se jedná o ničím nepodložené spekulativní a zkratkovitě úvahy, které nemohou obstát.

15. Krajský soud uzavírá, že výpověď policisty, jehož věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s jím pořízenými listinami, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o vině žalobce. Nedošlo ani k porušení zásady „in dubio pro reo“, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.

16. Krajský soud proto z výše uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 9. března 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce